

ἢ γίνεσθαι κακόν, ἀμαρτάνοντα κηδεμόνος ἀγαθοῦ καὶ
 φύλακος. οὐ μὴν οὐδὲ νοσοῦντος ἀνθρώπου θεὸς ἀποστατεῖ
 B τὴν περὶ τοῦτο χρεῖαν καὶ δύναμιν εἰληχῶς, ἀλλ' οὐδ'
 ἀποθανόντος· ἔστι δέ τις ἐκεῖ κομιστὴρ ἐνθύνδε καὶ
 5 ἀρωγὸς ἐν τέλει γενομένων κατευναστῆς καὶ ψυχοπομπὸς
 ὡσπερ οὗτος·

‘οὐ γάρ με Νύξ ἔτικτε δεσπότην λύρας,
 οὐ μάντιν οὐδ' ἰατρόν, ἀλλὰ† θνητὸν ἅμα
 ψυχαῖς’ (Trag. ad. 405).

10 καὶ τὰ τοιαῦτα πολλὰς ἔχει δυσχερείας· ἐκείνου δ'
 οὐκ ἔστιν εἰπεῖν ἔργον ἱερώτερον οὐδ' ἄμιλλαν ἑτέραν
 οὐδ' ἀγῶνα θεῶν πρέπειν μᾶλλον ἐφορᾶν καὶ βραβεύειν
 ἢ τὴν περὶ τοὺς καλοὺς καὶ ὠραίους ἐπιμέλειαν τῶν
 ἐρώντων καὶ δίωξιν· οὐδὲν γάρ ἐστιν αἰσχρὸν οὐδ'
 15 ἀναγκαῖον, ἀλλὰ πειθῶ καὶ χάρις ἐνδιδούσα ‘πόνον
 ἠδὺν’ ὡς ἀληθῶς ‘κάματόν <τ' εὐκάματον>’ (Eur.
 C Bacch. 66) ὑφηγεῖται πρὸς ἀρετὴν καὶ φιλίαν, οὐτ'
 ‘ἄνευ θεοῦ’ (Hom. β 372. ο 531) τὸ προσῆγον τέλος
 λαμβάνουσαν, οὐτ' ἄλλον ἔχουσαν ἡγεμόνα καὶ δεσπότην
 20 θεὸν ἀλλὰ τὸν Μουσῶν καὶ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης
 ἑταῖρον Ἔρωτα.

‘γλυκὴ γὰρ θέρος ἀνδρὸς ὑποσπείρων πραπίδων πόθῳ’
 κατὰ τὸν Μελανιπίδην (fr. 7 Πρ. 154 D.), τὰ ἥδιστα μίγνυσι
 τοῖς καλλίστοις· ἢ πῶς’ ἔφη ‘λέγομεν, ὦ Ζεύξιππε;’

